

THE OCCUPIED WALL STREET JOURNAL

φύλλο 3
(22.10.2011)

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΜΕ ΤΗΝ **ΑΥΓΗ**
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
6.11.2011

Ερωτική επιστολή στην Πληταία Ελευθερίας ΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΜΠΡΟΣΤΑ Ο δήμαρχος Μπλούμπεργκ υποχωρεί

5.00 π.μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. – Πρώτες πρωινές ώρες, ύστερα από μια κουραστική νύχτα. Την περάσαμε τρίβοντας και σκουπίζοντας. Ένα γενναίο κορίτσι, η Τζούλια, μάζευε μ' ένα φαράσι μικροσκοπικά σκουπιδάκια, διασχίζοντας πολλές φορές τη Λίμπερτι Σκουέρ.

Οι καταληψίες μετέφεραν κουτιά σε έναν χώρο αποθήκευσης, στο διπλανό τετράγωνο. Προσωπικά αντικείμενα τυλίγονταν προσεκτικά σε μεγάλα μπλε καλύμματα που έβρισκες παντού. Όλα είχαν κολημένα πάνω τους χαρτάκια με ονόματα και τηλέφωνα. Έβλεπες, όμως, κι άλλου είδους προετοιμασίες: κάποιοι βρίσκονταν σε επιφυλακή και αρνούνταν να μαζέψουν το παραμικρό.

Δύο νέες γυναίκες, σε μια άλλου είδους πράξη διαμαρτυρίας, πιο διακριτική και πιο δημοφιλή, είχαν κουλουριαστεί πάνω σε κάτι μπλε πλαστικούς κάδους και περίμεναν να τις απομακρύνουν. Τριακόσια άτομα βρίσκονταν στην πλατεία.

Την προηγούμενη ημέρα, ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης Μάικλ Μπλούμπεργκ είχε βγάλει ανακοίνωση σύμφωνα με την οποία στις 7.00 π.μ. το αστυνομικό τμήμα της Νέας Υόρκης, ύστερα από αίτημα του μεσιστικού γραφείου Bookfield Office Properties, θα προχωρούσε στην εκκένωση του πάρκου, με σκοπό τον καθαρισμό του. Σύμφωνα με τον Μπλούμπεργκ, οι καταληψίες θα μπορούσαν να επιστρέψουν στη συνέχεια, πολλοί όμως ανησυχούσαν ότι η κίνηση αυτή είχε στόχο τον τερματισμό της κατάληψης.

Ξεκίνησαν πυρετώδεις διεργασίες. Η σελίδα στο Facebook «Επείγουσα Δράση: Υπερασπιστείτε την κατάληψη της Γουόλ Στριτ» προωθήθηκε σε δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους. Το Twitter πήρε φωτιά. Τα νέα άρχισαν να κυκλοφορούν παντού, μέσα από γραπτά μηνύματα, e-mail και τηλέφωνα. Το συντονισμό ανέλαβε η Ομάδα Άμεσης Δράσης. Παντού, οργανώσεις εξέδιδαν ανακοινώσεις συμπαράστασης και εξέφραζαν ομόφωνα την ανάγκη για δράση.

Οι διοργανωτές του Occupy Wall Street απνύθησαν την πιο σημαντική έκκληση βοήθειας, από όλες όσες είχαν απευθύνει μέχρι εκείνη τη στιγμή: ζήτησαν είδη καθαρισμού.

5.30 π.μ. – Μια ανακοίνωση από το μικρόφωνο δημιούργησε μια ουρά που έφτανε σχεδόν μέχρι τη μέση του πάρκου: Ήρθε ο καφές! Ρούχα απλωμένα σε κάγκελα της αστυνομίας και σε σχοινιά δεμένα στις χαρουπιές στέγωναν μετά από μια βαφνική καταιγίδα.

Ένα ζευγάρι ντυμένο στα λαδί ανέδιδε τριγύρω του μια μυρωδιά

φασκόμυλου. Η σειρά μιας σπασμένης ακουγόταν τόσο κοντά, που αποκλείεται να βρισκόταν στο νερό. Πεντακόσια άτομα βρίσκονταν στην πλατεία.

Σάουντ τσεκ: «Χρειάζομαι (‘‘χρειάζομαι’’) εθελοντές (‘‘εθελοντές’’) να μετακινήσουμε αυτή την μπουγάδα (‘‘μετακινήσουμε αυτή την μπουγάδα’’) πιο πέρα (‘‘πιο πέρα’’)». Δύο άνθρωποι έκαναν βουτιά στη στοιβία με τα ρούχα, σα να ήταν σωρός από φύλλα, πριν βοηθήσουν να την απομακρύνουν. Ομάδες συγχρονισμένων εθελοντών έσπρωχναν τα νερά πάνω στο γρανίτη, ο οποίος έλαμπε, καθαρότερος από ποτέ.

Η Λαϊκή Βιβλιοθήκη, πακεταρισμένη σε πλαστικά μποξ και αποθηκευμένη σε μια τεράστια στοιβία από μπλε καλύμματα, που έμοιαζε με καβούκι χελώνας. Η, συνήθως, ζωντανή, στοιβία με πράγματα βρισκόταν συγκεντρωμένη και οχυρωμένη.

Δύο καταληψίες έκαναν περιπολία με τον οπλισμό εφ' όμου: «Παρουσιάσατε σφουγγαρίστρα! Εμπρός μαρς!». Τρεις φύλακες ήταν σε περιπολία: ο Σούπερμαν, ο Κάπτεν Αμερική και ο Άγιος Βασίλης.

Το μάτι του Σαουρόν, η κινητή κάμερα παρακολούθησης του αστυνομικού τμήματος της Νέας Υόρκης βρισκόταν στη βορειοδυτική πλευρά, ως συνήθως, την αγνοήσαμε.

Ένα μπουκάλι εκσφενδονίστηκε εναντίον μιας ομάδας αστυνομικών, ένστολων και με πολιτικά, που στέκονταν στη Λίμπερτι Στριτ, αλλά έπεσε τρία μέτρα μακριά. Μπήκαν βιαστικά μέσα. Η πρωινή έκδοση της *Daily News* κυκλοφορούσε από χέρι σε χέρι. Το πρωτοσέλιδο έγραφε: «Σύγκρουση».

6.15 π.μ. – Το πλήθος τριπλασιάστηκε μέσα σε μερικά λεπτά και σμίγουν με τους Αφρικανούς, τους Εβραίους, τους Αλγκονκίνους [Ινδιάνοι του Καναδά] και τους Ισπανόφωνους Αμερικανούς, έτσι και ο Τοκβίλ αλληλεπιδρά με τον Νίκο-λας Έβανς και τον Νόαμ Τσόμσκι. Η τριανταδιάχρονη Μάντυ Χενκ είδε το εναρκτήριο κάλεσμα του περιοδικού *Adbusters* για την κατάληψη της Γουόλ Στριτ και ταξίδεψε από το Greencastle της Ιντιάνα για να εργασθεί στη βιβλιοθήκη, κατά τη διάρκεια της φθινοπωρινής της άδειας. Βιβλιοθηκονόμος στο Πανεπιστήμιο DePaul, περίμενε ένα «πραγματικό κίνημα» εδώ και πολλά χρόνια, ώπου κάποια στιγμή είδε μια φωτογραφία της βιβλιοθήκης και μια αφίσα δίπλα της που έγραφε: «Τι χρειάζεται η βιβλιοθήκη: Βιβλιοθηκονόμους!».

«Και να 'μαι!», είπε εύθυμα, ενώ αρχειοθετούσε βιβλία σε διάφανα πλαστικά μποξ, που αραδιάζονταν κατά ντουζίνες στο βορειοανατολι-

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΤΑΙΜΣ ΣΚΟΥΕΡ: Τη διεθνή μέρα δράσης, στις 15 Οκτωβρίου, κινητοποιήθηκαν οι πολίτες δεκάδων πόλεων σε όλο τον κόσμο. Φωτό: Stephen O' Byrne

OCCUPY YOUR MIND Η ΛΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ο Χάουαρντ Ζιν είναι εδώ. Ο Ντόμνικ Νταν και ο Τομ Γουλφ, επίσης. Ο Έρνεστ Χέμινγουεϊ, η Μπάρμπαρα Έρεν-ράιχ, ο Δρ Χου και ο Μπέογουλφ: όλοι εδώ, και όλα δωρεάν. Μπορεί το Barnes & Noble να κινδυνεύει και τα Borders στην απέναντι πλευρά του δρόμου να έκλεισαν πριν από μήνες, αλλά η Λαϊκή Βιβλιοθήκη στην Λίμπερτι Σκουέρ είναι ανοιχτή, τόσο για δουλειά όσο και για ψυχαγωγία.

Το ότι μια δανειστική βιβλιοθήκη θα ξεφύτρωνε, και θα ήταν πλήρως λειτουργική από την πρώτη κιόλας μέρα της κατάληψης, έχει νόημα, αν σκεφτεί κανείς ότι η ανταλλαγή ιδεών είναι υψίστης σημασίας εδώ, σε ένα νέο σταυροδρόμι του κόσμου. Όπως ακριβώς οι καταληψίες, νέοι και ηλικιωμένοι, σμίγουν με τους Αφρικανούς, τους Εβραίους, τους Αλγκονκίνους [Ινδιάνοι του Καναδά] και τους Ισπανόφωνους Αμερικανούς, έτσι και ο Τοκβίλ αλληλεπιδρά με τον Νίκο-λας Έβανς και τον Νόαμ Τσόμσκι.

Η τριανταδιάχρονη Μάντυ Χενκ είδε το εναρκτήριο κάλεσμα του περιοδικού *Adbusters* για την κατάληψη της Γουόλ Στριτ και ταξίδεψε από το Greencastle της Ιντιάνα για να εργασθεί στη βιβλιοθήκη, κατά τη διάρκεια της φθινοπωρινής της άδειας. Βιβλιοθηκονόμος στο Πανεπιστήμιο DePaul, περίμενε ένα «πραγματικό κίνημα» εδώ και πολλά χρόνια, ώπου κάποια στιγμή είδε μια φωτογραφία της βιβλιοθήκης και μια αφίσα δίπλα της που έγραφε: «Τι χρειάζεται η βιβλιοθήκη: Βιβλιοθηκονόμους!».

«Και να 'μαι!», είπε εύθυμα, ενώ αρχειοθετούσε βιβλία σε διάφανα πλαστικά μποξ, που αραδιάζονταν κατά ντουζίνες στο βορειοανατολι-

ΟΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, είναι πυλώνες μιας δημοκρατικής κοινωνίας

κό άκρο της Λίμπερτι Σκουέρ. Η Χενκ δεν εκπλήσσεται από το γεγονός ότι μια βιβλιοθήκη στήθηκε τόσο γρήγορα. «Κάθε φορά που εμφανίζεται ένα κίνημα σαν αυτό, οι άνθρωποι φέρνουν βιβλία. Ο κόσμος έχει ανάγκη από πληροφόρηση. Και ιστορικά, ο γραπτός λόγος έχει διαδραματίσει εξαιρετικά σημαντικό ρόλο».

Οι νεαροί αναγνώστες μπορούν να βρουν πλούσιο υλικό, κατάλληλο για την ηλικία τους, όπως το *When We Were Too Young* του Α.Α. Μιλν [συγγραφέα του *Winnie the Pooh*], τον *Όλιβερ Τούιστ*, το *Χόμπιτ* — αλλά και πιο εκκεντρικούς τίτλους, όπως τα *Παραμύθια για μικρούς επαναστάτες*.

Ένας άλλος εθελοντής βιβλιοθηκονόμος, ο τριανταεπτάχρονος Στιβ Σάιρεκ, τελειώνει το μεταπτυχιακό του στην Αγγλική Φιλολογία, στο

Πανεπιστήμιο Rutgers. Κάθε μέρα, από τις 7 Οκτωβρίου, ταξιδεύει από το σπίτι του, που βρίσκεται στην Washington Heights, μέχρι την Λίμπερτι Σκουέρ. Την πινακίδα που έφτιαξε για τη βιβλιοθήκη την άρπαξε από το Ινστιτούτο Σμιθσόνιαν: «Παιδεία, Νομιμότητα και Ηθικό Κύρος: Η Λαϊκή Βιβλιοθήκη», έγραφε.

«Έφτασαν περισσότεροι άνθρωποι, εμφανίστηκαν περισσότερα βιβλία κι όλο αυτό όσο πάει και μεγαλώνει», είπε ο Σάιρεκ. «Στη Νέα Υόρκη, εξάλλου, όλοι πρέπει να καθαρίσουν το υπόγειό τους», σχολιάζει χαριτολογώντας, κάτι που θα μπορούσε να εξηγήσει πώς συνέβη και έχουν απογραφεί σχεδόν 1.800 τίτλοι. Συγγραφείς όπως η Ναόμι Κλάιν, η Ιβ Ένσλερ και η Κατρίνα Βάντεν Χέβελ έχουν προσφέρει υπογεγραμμένα αντίτυπα, ενώ η τε-

λευταία, εκδότρια του περιοδικού *The Nation*, έχει υποσχεθεί να χαρίσει εκατοντάδες παλιότερα και πρόσφατα τεύχη του.

Με αυτό το κύμα προσφοράς, η βιβλιοθήκη έχει γίνει κάτι σαν κέντρο συλλογής βιβλίων. «Κόσμος στέλνει βιβλία από ολόκληρη τη χώρα και εμείς απλώς τα προωθούμε», δήλωσε ο Σάιρεκ. «Δεν χρειάζεται να επιστραφούν».

Οι εθελοντές καταγράφουν κάθε βιβλίο στο LibraryThing, έναν ιστότοπο καταλογογράφησης, σκανάροντας τον αριθμό ISBN, χρησιμοποιώντας μια εφαρμογή του iPhone. Μια απλή διαδικασία για τίτλους όπως το «Wicked», το «Eat Pray Love» και το «Get Rich Quick: The Crooked Path to Easy Street». Ένα μπλογκ και μια σελίδα στο Facebook καταγράφουν τις επισκέψεις χαρισματικών λογοτεχνιών και το στήσιμο βιβλιοθηκών σε διάφορους κατελημμένους χώρους του κινήματος ανά τη χώρα.

Μια Τρίτη, κάποιοι κάθονταν στους γρανιτένιους πάγκους απέναντι από τα ράφια της βιβλιοθήκης, κι ήταν τόσο απορροφημένοι από την ανάγνωσή τους, που δεν σήκωσαν καν το κεφάλι, παρά τη φασαρία γύρω τους. Η Χενκ θεωρεί ότι το να ξεφεύγουμε είναι σημαντικό, ειδικά αν σκεφτούμε πόσο σοβαρά ζητήματα οδηγησαν τον κόσμο στην Λίμπερτι Σκουέρ.

«Τα μυθιστορήματα είναι εξαιρετικά σημαντικά επειδή βοηθούν τους ανθρώπους να καταλάβουν τον κόσμο», είπε η ίδια. «Κάπως έτσι, η βιβλιοθήκη είναι ένα μέρος για να έρθεις και να καταλάβεις τον κόσμο».

THE JENNIFER SACKS

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ

Ένας νέος κόσμος

Αυτό που δεν μπορεί να κατανοήσει το 1% είναι ότι το «αίτημα» της κατάληψης αφορά εμάς τους ίδιους. Τα άτομα και τα χωριά, οι πόλεις και οι λαοί σε ολόκληρο τον κόσμο βλέπουν στις εκκλησίες και τις καμπάνιες τον ίδιο τους τον εαυτό. Είναι ο κόσμος στον οποίο εξελισσόμαστε.

Οι κατεστημένες δημοσκοπήσεις επιβεβαιώνουν αυτό που ήδη γνωρίζουν όσοι βρίσκονται στο δρόμο: Ότι μια καθαρή πλειοψηφία Νεοϋορκέζων, τρεις στους τέσσερις, υποστηρίζουν την κατάληψη και έχουν στην ψυχή τους το «αίτημά» της. Επίκεντρο για την 15η Οκτωβρίου, μέρα διεθνούς κινητοποίησης, ήταν η Τάιμς Σκουέρ. Η αστυνομία έκανε επίδειξη δύναμης σπίνοντας κινητά φράγματα στους δρόμους. Αλλά η πόλη μας δεν είναι παρά ένα από τα κέντρα. Η γη είναι σφαιρική!

Στον Νότο, χιλιάδες κατέκλυσαν τις λεωφόρους του Μπουένος Άιρες και του Σαντιάγο. Στη Βραζιλία, το Περού και την Κολομβία, σε περισσότερες από είκοσι πόλεις του Μεξικού και σε ολόκληρη την Αμερική, οι άνθρωποι βγήκαν στο δρόμο. Θόρυβος παντού! Έμοιαζε περισσότερο με τραγούδι!

Στην Ανατολή, υποστηρικτές της κατάληψης βγήκαν στους δρόμους του Χονγκ Κόνγκ και της Σεούλ, της Μανίλα και της Τζακάρτα, του Όκλαντ και της Μελβούρνης. Λίγες μέρες πριν, προς μεγάλη μας έκπληξη, διοργανώθηκε στο Ζένγκζου της Κίνας πορεία αλληλεγγύης στη «Μεγαλειώδη Επανάσταση της Τουδλ Στριτ». Η Κίνα διαμαρτυρήθηκε για τα δικαιά μας ανθρώπινα δικαιώματα. Φανταστείτε!

Στην Αφρική, διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο Ναϊρόμπι και το Γιοχάνεσμπουργκ. Οι ήρωες της πλατείας Ταχρίρ στο Κάιρο επέστρεψαν στη μάχη ενάντια στον στρατιωτικό καθεστώς, το οποίο δεν είχε, δυστυχώς, την επαίσχυντη κατάληψη του Μουμπάρακ.

Στη Γερμανία και την Ελλάδα, που εξουσιάζονται από τις ίδιες τράπεζες, εξεγέρθηκαν, μαζί με την Ισπανία και μια χαμένη γενιά Ευρωπαίων, για να σώσουν το μέλλον τους από τις στάχτες μιας κατεστραμμένης αυτοκρατορίας. Παντού, σε ολόκληρο τον κόσμο, η έλλειψη αιτημάτων μας επιτρέπει να δούμε ο ένας τον άλλον ξεκάθαρα σα να είναι η πρώτη φορά!

Και στο δικό μας κατώφλι, σε εκατοντάδες κατώφλια, από την Αυγουστα μέχρι το Τζάκσον, από το Σπρίνγκφιλντ μέχρι το Σιου Φολς, από το Βέγκας μέχρι τη Σάντα Ρόζα και το Γκριν Μπέι, οι Αμερικανοί γιόρτασαν την κατάληψη από την πρώτη στιγμή. Δουλειά με αξιοπρέπεια, στέγη κατάλληλη για οικογένειες, παιδεία, ιατρική περίθαλψη, συντάξεις. Διεκδικούμε τον ίδιο τον αέρα που αναπνέουμε! Τι άλλο θα μπορούσαμε να απαιτήσουμε από το βασίλειά, όσοι και όσες θέλουμε τη δημοκρατία, πέρα από το ίδιο του το στέμμα; Η αλλαγή του καθεστώτος επίκειται. Η Αμερική κοιτάζει μέσα της, ψάχνει τη θέση της και το μέλλον της στον κόσμο.

Δεν πρόκειται απλώς για μια πορεία διαμαρτυρίας. Είναι συμμετοχή και δημιουργία. Είναι ένα κίνημα όπου μπορούμε να είμαστε ο εαυτός μας και όλοι μαζί. Στη Λίμπερτι Σκουέρ. Στη Νέα Υόρκη. Στην Αμερική. Ένας νέος κόσμος.

ΤΟΥ JED BRANDT ΚΑΙ ΤΟΥ MICHAEL LEVITIN

ΑΤΡΟΜΗΤΟΙ Παρά τις 700 συλλήψεις στη γέφυρα του Μπρούκλιν την 1η Οκτωβρίου, το πλήθος συγκεντρώθηκε ξανά την επόμενη μέρα. Φωτό: Adrian Kinloch

Κράτος δικαίου εναντίον δυνάμεων της τάξης

Το Occupy Wall Street, υποθετώντας ένα τολμηρό στυλ ειρηνικής διαμαρτυρίας, έχει συγκρουστεί σταθερά με την εμμονή της αστυνομίας της Νέας Υόρκης για τη διατήρηση της τάξης. Το αποτέλεσμα είναι εκατοντάδες εν πολλοίς περιττές συλλήψεις και σημαντική παραβίαση των βασικών δικαιωμάτων της συνάθροισης και της ελευθερίας του λόγου.

Πριν τις μαζικές διαδηλώσεις στη σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου στο Σιάτλ (1999), η αστυνόμευση των διαδηλώσεων στις ΗΠΑ ήταν μια άσχημη υπόθεση, πέρα από μεμονωμένα ξεσπάσματα αστυνομικής αυθαιρεσίας. Μετά το Σιάτλ, οι κατά τόπους αστυνομίες άρχισαν να επανεξετάζουν τις μεθόδους αντιμετώπισης των ολοένα και μεγαλύτερων και πιο μαχητικών διαδηλώσεων, και κυρίως το πώς διαχειρίζονται τις όλο και πιο συχνές, μεγάλες, συντονι-

σμένες ακτιβιστικές δράσεις. Χωρίς να ανησυχούν ιδιαίτερα για τις πολιτικές ελευθερίες, οι αστυνομικές δυνάμεις τείνουν να επιλέγουν ανάμεσα σε δύο προσεγγίσεις, υποθετώντας κάποιες φορές στοιχεία και από τις δύο.

Η πρώτη είναι η στρατηγική καταστολή των ακτιβιστικών κινήματων. Αρχίζοντας με την επιθετική αντίδραση της αστυνομίας του Μαϊάμι στις διαδηλώσεις εναντίον της Αμερικανικής Ζώνης Ελεύθερου Εμπορίου (FTAA, Free Trade Area of the Americas) το 2003, οι κατά τόπους αστυνομίες κατέφυγαν στη χρήση μέσων παρακολούθησης και προβοκατόρων και στην αρνητική προβολή των επικείμενων κινητοποιήσεων, σε συνδυασμό με τη μαζική παρουσία δυνάμεων, τη χρήση «λιγότερο θανατηφόρων» όπλων και τον περιορισμό των αδειών για την πραγματοποίηση διαδηλώσεων, με τη δημι-

ουργία μεταξύ άλλων ειδικών, απομονωμένων «χώρων διαμαρτυρίας».

Παρόμοια προβλήματα προέκυψαν το 2004, κατά τη διάρκεια του συνεδρίου του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος στη Νέα Υόρκη. Δεν δόθηκε άδεια για τη χρήση του Σέντραλ Παρκ και άλλων παραδοσιακών τόπων πολιτικής διαμαρτυρίας, ενώ στις ειρηνικές διαδηλώσεις που είχαν άδεια χρησιμοποιήθηκαν εκτενώς οδοφράγματα, και πάνω από χίλιοι άνθρωποι συνελήφθησαν προληπτικά, με κατηγορίες που αργότερα ο Εισαγγελέας του Μανχάταν απέσυρε στο σύνολό τους.

Η άλλη προσέγγιση είναι η απόπειρα μικροχειρισμού των διαδηλώσεων με τέτοιον τρόπο ώστε η πολιτική διαμαρτυρία να μετατρέπεται σε μια στενά ελεγχόμενη και αποκαρδιωτική εμπειρία. Αυτό επιτυγχάνεται με τη χρήση μεγάλου αριθμού αστυνομικών, με τον περιορι-

σμό της πρόσβασης στο χώρο της διαδήλωσης μόνο μέσα από στενές διόδους, με το «μάντρωμα» και τη διαίρεση του πλήθους με οδοφράγματα, με τους αυστηρούς περιορισμούς στις άδειες που δίνονται για πορείες και την πραγματοποίηση πολλών συλλήψεων, όπου κάποιες φορές χρησιμοποιείται υπερβολική βία ακόμα και για ασήμαντα παραπτώματα.

Αυτή η τακτική χρησιμοποιείται συχνά στη Νέα Υόρκη, η οποία διαθέτει ένα σχεδόν απερίοριστο αριθμό αστυνομικών (πάνω από 30.000) που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τον έλεγχο του πλήθους. Στις διαδηλώσεις του Occupy Wall Street έχουμε δει την αστυνομία να αντιδρά με κονδροειδώς δυσανάλογο τρόπο απέναντι σε ειρηνικούς διαδηλωτές που υποπίπτουν σε ελάσσονες παραβάσεις, όπως η χρήση ντυντούκας, το γράψιμο στο πεζοδρόμιο με κιμωλία, η διάσχιση

της Γέφυρας του Μπρούκλιν από το οδόστρωμα, ο σχηματισμός ουράς σε μια τράπεζα για να κλείσουν μαζικά τους λογαριασμούς τους και η παραμονή σε δημόσιο πάρκο πέραν των ωρών λειτουργίας.

Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι μια ποινικοποίηση της πολιτικής διαμαρτυρίας που ελάχιστα εξυπηρετεί το αγαθό της ασφάλειας των πολιτών. Το σημαντικό εδώ είναι ότι ενώ κάποιες διαμαρτυρίες ήταν παράνομες και διατάραξαν την τάξη, ο χαρακτήρας τους ήταν συστηματικά μη βίαιος. Προκύπτει έτσι το ερώτημα αν ο αυστηρός και πολυδάπανος έλεγχος των διαδηλώσεων συνιστά αδικαιολόγητο περιορισμό της ελευθερίας της έκφρασης πέρα από κάθε νόμιμο δημόσιο συμφέρον.

TOY ALEX S. VITALE

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ

απαντήσουμε στην προειδοποίηση που λάβαμε, που όλοι ξέρουμε ότι είναι μια πρόφαση για να σταματήσουν αυτό το κίνημα, για να φιωθούν τις φωνές μας». Το ανθρώπινο μικρόφωνο μετέδωσε το μήνυμα σε τέσσερις ομόκεντρους κύκλους. «Έχουμε δύο θέματα στην αιζέντα. Το πρώτο είναι ενημέρωση από την Ομάδα Άμεσες Δράσης».

Από την Ομάδα Άμεσες Δράσης: «Θα ελέγχουμε τα δύο τρίτα του πάρκου ανά πάσα στιγμή. Η Ομάδα Άμεσες Δράσης θα συντονίζει δύο γραμμές μη βίαιης αντίστασης που θα χωρίζουν την πλατεία σε τρία μέρη». Όταν ρώτησαν ποιοι από το πλήθος είναι διατεθειμένοι να ρισκάρουν μια σύλληψη, πάνω απ' τα μισά χέ-

ρια σηκώθηκαν δίχως δισταγμό. Κι άλλα χειροκροτήματα. «Όλοι μπορούν και όλοι θα πρέπει να έχουν ρόλο στην υπεράσπιση της κοινότητας μας».

Η συνέλευση συνεχιζόταν, όταν μια γυναίκα που κρατούσε ένα κομμάτι χαρτί στο χέρι, κατάφερε με κόπο να φτάσει στους διοργανωτές. Το ανθρώπινο μικρόφωνο σώπασε. Στα πρόσωπα έβλεπες ζωγραφισμένη την αγωνία. Κοντά στο κέντρο της μάζωξης: μια αγκαλιά, μετά άλλες πέντε. «Μόλις μας ενημέρωσαν ότι η εταιρία Brookfield Properties απέσυρε το – ». Τα υπόλοιπα λόγια σκεπάστηκαν από ζητωκραυγές, φωνές, ξεφωνητά, επευφημίες, τύμπανα που χτυπούσαν, χειροκροτήματα και το θέμα χιλιάδων ανθρώπων να αγκαλιάζουν αγνώστους.

7.00 π.μ. Ο ήλιος ανέτειλε πάνω από

τη Λίμπερτι Πλάζα κι υπήρχε ακόμα φασαρία, πολλή φασαρία.

***

Έπαιξε ρόλο ότι οι καταληψίες καθάρισαν με πάθος τον χώρο. Έπαιξε ρόλο ότι εξ αρχής ο χώρος ήταν πολύ καθαρός. Έπαιξε ρόλο ότι τόσες πολλές οργανώσεις, όλων των αποχρώσεων, αποφάσισαν να εμπλακούν και να είναι παρούσες. Έπαιξε ρόλο ότι εκλεγμένοι αξιωματούχοι δήλωσαν τη στήριξή τους. Έπαιξε ρόλο ότι χιλιάδες άνθρωποι ξύπνησαν χαράματα και συγκεντρώθηκαν για να υπερασπιστούν την κατάληψη.

Το γραφείο του Δημάρχου, η Brookfield Properties και το αστυνομικό τμήμα της Νέας Υόρκης ενεπλάκησαν σε μηχανορραφίες πίσω από κλειστές πόρτες. Έπαιξε και αυτό το ρόλο του. Και οι τρεις συμμαχισαν στέλνοντας ένα τελεσίγρα-

φο στην κατάληψη. Έπαιξε και αυτό πολύ σημαντικό ρόλο.

Αλλά τον σημαντικότερο ρόλο τον έπαιξε ένα και μόνο, πολύ απλό πράγμα: Υποχώρησαν. Οι δάθην ιδιοκτήτες ενός εξαιρετικά σημαντικού χώρου, ο ηγέτης των ηγετών της νεοϋορκέζικης οικονομίας και η αρτιότερα εξοπλισμένη αστυνομική δύναμη της χώρας ένωσαν τις δυνάμεις τους σε μια αναμέτρηση ενάντια στους νέους, τους νέους στην καρδιά και υποχώρησαν πρώτοι. Σε μια τόσο σημαντική στιγμή κρατήσαμε τον χώρο που πολλοί και διαφορετικοί άνθρωποι θεωρούμε, για πολλούς και διαφορετικούς λόγους, σπίτι μας. Και το πολύ μεγάλο, φασαριόζικο πάρτι, την ώρα που ανέτelle ο ήλιος, ήταν μια ερωτική επιστολή προς τη δημοκρατία που ανθίζει στην Πλατεία της Ελευθερίας.

ΟΛΟΣ Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ συμμετοχή φοιτητών και μαθητών, καταλήψεις από όλη την πόλη διαδήλωσαν πολλές φορές στην Ουάσιγκτον Σκουέρ, όπου πραγματοποιήθηκαν τουλάχιστον δύο γενικές συνελεύσεις. Φωτό: Stephen O' Byrne

ΑΤΡΟΜΗΤΟΙ: Ένας εθελοντής αναγράφει το πρόγραμμα ανοιχτών συναντήσεων των Ομάδων Εργασίας στη Λίμπερτι Σκουέρ. Φωτό: Mike Fleshman

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

Ανάμεσα στις αξιοσημείωτες εξελίξεις που έχουν συντελεστεί στη Λίμπερτι Σκουέρ είναι και η δημιουργία Ομάδων Εργασίας από τους ανθρώπους της κατάληψης, με σκοπό τη διάδοση των στόχων του κινήματος. Μέσα στις ομάδες αυτές, διακινούνται και ανταλλάσσονται ιδέες, διαμορφώνονται οι στρατηγικές με συλλογικό τρόπο και γράφεται το μέλλον της κατάληψης. Ορίστε μερικά από τα θέματα με τα οποία ασχολούνται οι Ομάδες:

ΑΠΕΥΘΥΝΣΗ

Από τη στιγμή που ο καλύτερος τρόπος για να προσεγγίσεις το 99% των ανθρώπων είναι ο υπόγειος σιδηρόδρομος — με τον οποίο 10 εκατομμύρια επιβάτες μετακινούνται καθημερινά — το κίνημα Καταλάβετε τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο έχει μετατρέψει το μετρό της Νέας Υόρκης σε μια δημοκρατική πλατφόρμα. Παράλληλα, μέσω της Ομάδας αυτής έχουν καλεστεί γενικές συνελεύσεις σε άλλα σημεία της πόλης, όπως στο Μπρονξ, το Χάρλεμ και το Μπρούκλιν. Επίσης, πρόκειται να οριστεί μια μέρα που θα προσκληθούν όλοι οι υποστηρικτές του Occupy Wall Street να συμμετέχουν εθελοντικά στις Ομάδες αυτές

ΙΑΤΡΙΚΟΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ

Επανδρωμένη 24 ώρες τη μέρα με 15-20 εθελοντές, η ομάδα περιλαμβάνει νοσοκόμους, γιατρούς και ειδικούς στις πρώτες βοήθειες, αλλά και βοτανολόγους, χειρουργούς, και βελονιστές. Κανένας δεν αποκλείεται. «Εφαρμόζουμε την ιατρική ηθική», λέει η Πόλι, 27 ετών, «δηλαδή προσφέρουμε βοήθεια σε όλους, είτε είναι αστυνομικοί, είτε χρήστες ναρκωτικών, είτε φορούν κοστούμια και γραβάτες. Διαχειριζόμαστε, ουσιαστικά, μια πόλη μέσα στην πόλη».

ΣΤΗΡΙΞΗ

Η Ομάδα αυτή διοργανώνει καθημερινά συναντήσεις με σκοπό να βοηθήσει τους ανθρώπους της κατάληψης να προανατολιστούν μέσα στο ταραχώδες τοπίο της δημόσιας αντιπαράθεσης. «Χρησιμοποιούμε αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και ουσιαστικά ριζοσπαστικές ιδέες», λέει ο Κρεγκ Στίβενς, 24 ετών. «Η παρέμβαση σε μεγάλες ομάδες είναι πολύ δύσκολη, παρ' όλα αυτά όμως μας δίνει μεγάλη ικανοποίηση».

ΣΙΤΙΣΗ

Η Ομάδα Σίτισης, η οποία ξεκίνησε από την πρώτη μέρα της κατάληψης, έχει λάβει εκατοντάδες δωρεές από ντόπιους αγρότες, αλλά και από αλληλεγγύους από την Ευρώπη και την Ασία. «Εχθές είχαμε γύρω στους χίλιους ανθρώπους μόνο στο δείπνο», αφηγείται η Λάουρα Γκότεσνινερ, 24 ετών, «ενώ σερβίρουμε πάνω από δυο χιλιάδες γεύματα κάθε μέρα. Κάτι που προσπαθούμε παράλληλα να πολεμήσουμε εδώ, είναι η ιδέα πως σε αυτή τη χώρα η κοινωνική και οικονομική σου κατάσταση καθορίζει και την υγεία σου».

Όλοι είναι ευπρόσδεκτοι και όλοι μπορούν να φάνε.

ΕΓΧΡΩΜΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

Μετά από δύο εβδομάδες στην κατάληψη, δημιουργήθηκε μια Ομάδα με σκοπό να προσεγγίσει όσους ένιωθαν αποξενωμένοι από το κίνημα. «Οι εγχρωμες κοινότητες πάντοτε ήταν στον πυθμένα του 99%», αναφέρει η Σάρον, 23 ετών. «Θέλαμε να κάνουμε το Occupy Wall Street, πιο ποικιλόμορφο στην εκπροσώπηση, τη φωνή, την οπτική και τη συμμετοχή, αλλά και ένα πιο ασφαλές μέρος για τις περιθωριοποιημένες κοινότητες». Έχοντας 250 περίπου μέλη, λειτουργεί ως μια κεντρική επιτροπή η οποία συντονίζει διάφορες άλλες υποεπιτροπές που συνεργάζονται με τις Ομάδες Εργασίας.

ΑΝΕΣΗ

Βοηθώντας τους ανθρώπους να προσαρμοστούν στην πραγματικότητα του να ζει και να κοιμάται κανείς σε ένα πάρκο, η ομάδα έχει διανείμει εκατοντάδες κουβέρτες υπνόσκακους, ζακέτες και κάλτσες, όλα από δωρεές. «Είμαστε εδώ για να εξασφαλίσουμε την άνεση των ανθρώπων της κατάληψης», λέει η Κριστίν Ράκερ, 22 ετών, η οποία συμμετέχει στην κατάληψη από τη δεύτερη εβδομάδα. «Αν κάποιος ξεχάσει κάτι, είμαστε εμείς εδώ για να του το παρέχουμε. Είμαστε μια οικογένεια».

ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

Ενδεχομένως, το πιο ορατό χαρακτηριστικό του Occupy Wall Street είναι τα πανό που κρατούν οι άνθρωποι μεταφέροντας τα μηνύματα της κατάληψης σε όλο τον κόσμο. «Οι γραφικές τέχνες συχνά αποκαλούνται “επικοινωνιακή τέχνη”», αναφέρει η Έμιλι Σχάις. «Ελπίζω ότι αυτή η Ομάδα θα καταφέρει να καλλιεργήσει την επικοινωνία μεταξύ των Ομάδων Εργασίας, και κυρίως θα βοηθήσει το κίνημα του Occupy Wall Street να επικοινωνήσει ευρύτερα με τον κόσμο. Τα μέλη της Ομάδας σχεδιάζουν έντυπα και ενημερωτικές σελίδες στο διαδίκτυο, ενώ έχουν δημιουργήσει πόστερ, ενημερωτικό υλικό, πλακάτ, αυτοκόλλητα, κουμπιά... και οτιδήποτε άλλο μπορείτε να φανταστείτε»

Τόσο αληθινό που πονάει: οικοδομώντας μια καινούργια δημοκρατία

Μια Πέμπτη βράδυ, γυρνώντας από μία συνάντηση της κοινότητας, έφτασα με μερικούς νοτιοασιάτες φίλους στην κατάληψη της Γουόλ Στρίτ. Εκεί μας μοίρασαν ένα χαρτί με το προσχέδιο του κειμένου της Διακήρυξης της Κατάληψης.

Το προηγούμενο βράδυ, στη Γενική Συνέλευση, είχα ακούσει κάποιον να διαβάει τη Διακήρυξη δυνατά στον κόσμο. Γύρισα και κοίταξα τον φίλο μου τον Σόνι, καθώς ένα κομμάτι του κειμένου το ένιωσα σαν γροθιά στο στομάχι: «Όλοι μαζί σαν ένας λαός, άνθρωποι που προηγουμένως διαχωριζόμασταν από το χρώμα του δέρματός μας, το φύλο, τις σεξουαλικές μας προτιμήσεις, τη θρησκεία, τις πολιτικές μας πεποιθήσεις και τις πολιτισμικές μας παραδόσεις...». Αρχικά το προσπεράσαμε, θεωρώντας το απλώς ρητορικό σχήμα. Στη συνέχεια, όμως, συνειδητοποιήσαμε ότι αυτό το κείμενο επρόκειτο να είναι η Διακήρυξη του κινήματος, ένα

κείμενο που θα μοιραστεί στον κόσμο και θα προσδιορίσει την κατάληψη. Το προτεινόμενο κείμενο αγνοούσε τους ανθρώπους που έρχονταν από πρώην αποικιοκρατούμενες χώρες καθώς και τις εδώ κοινότητες, στις οποίες η δημοκρατική συμμετοχή κάθε άλλο παρά δεδομένη είναι. Αυτό, ήταν κάτι που δεν μπορούσα να αγνοήσω. Αλλά, επίσης, δεν μπορούσα να γυρίσω την πλάτη μου ούτε στο κείμενο, ούτε στο ίδιο το κίνημα.

Έτσι, το νοτιοασιατικό ριζοσπαστικό μας φρόνημα αντέδρασε. Η φίλη μου η Χένα απευθύνθηκε σε ένα πλήθος εκατοντάδων ανθρώπων εκφράζοντας την ανησυχία μας. Μας είπαν να τους στείλουμε ένα mail και ότι να τη ζητημά μας θα εξεταζόταν εν καιρώ. Η Χένα επέμεινε, αλλά και πάλι οι συντονιστές της Γενικής Συνέλευσης θέλησαν να παρακάμψουν τη διαμαρτυρία μας και να τη μεταθέσουν για αργότερα. Επίσης, μας προειδοποίησαν ότι το να «μπλοκά-

ρουμε» την έγκριση της Διακήρυξης ήταν μια πολύ σοβαρή κίνηση. Το ξέραμε ότι ήταν πολύ σοβαρό. Γι' αυτό άλλωστε το κάναμε.

Είναι τρομακτικό να μιλάς μπροστά σε εκατοντάδες κόσμου, αλλά είναι ακόμη πιο έντονο το συναίσθημα του να μιλάς μπροστά σε εκατοντάδες κόσμοι με τους οποίους νιώθεις πως βρίσκεσαι στο ίδιο μήκος κύματος — και στους οποίους λες κάτι που δε θέλουν απαραίτητα να ακούσουν. Εξηγήσαμε στη Γενική Συνέλευση ότι αυτό που ζητούσαμε ήταν μια μικρή φραστική αλλαγή, η οποία όμως θα καταδείκνυε έναν ευρύτερο ηθικό προβληματισμό. Είπαμε ότι δεν είναι δυνατόν να απουσιάζει από αυτό το ιδρυτικό κείμενο μια ολόκληρη ιστορία καταπίεσης. Τους προτεινάμε να οβηστεί αυτό το κομμάτι, και μετά από μια σύντομη συζήτηση, τελικά το αποδέχθηκαν. Τότε μόνο αποσύραμε την ένστασή μας. Ο φίλος μου ο Σόνι γύρισε και, κοιτάζοντάς με

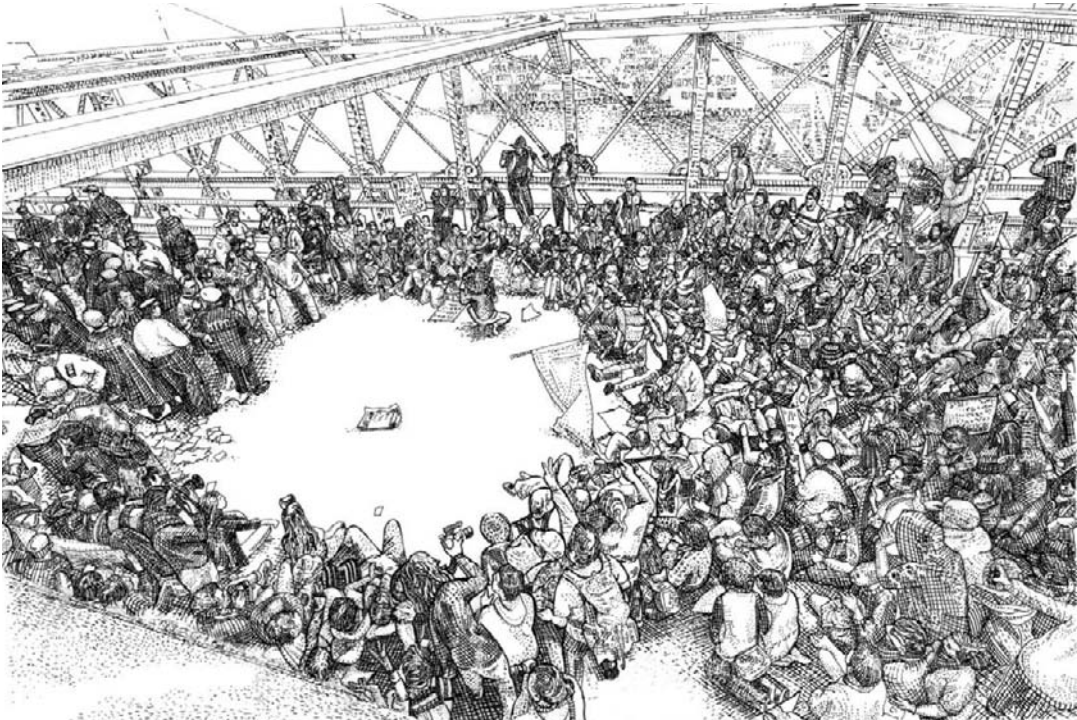
στα μάτια, μου είπε: «Τα κατάφερες». Ποτέ δεν είχα νιώσει την ανάγκη να ακούσω αυτές τις λέξεις περισσότερο από εκείνη τη στιγμή.

Μετά το τέλος της συνέλευσης, μίλησα με κάποιους από τους άντρες που είχαν επιμεληθεί το κείμενο. Επιτρέψτε μου να σας πω πως αισθάνεται μια έγκριση γυναίκα μιλώντας περί προνομίων μπροστά σε λευκούς άντρες: Πονάει, είναι κουραστικό. Μερικές φορές σε κάνει να θέλεις να κλάψεις. Άλλες, πάλι, είναι ανακουφιστικό. Όπως και να 'χει, είναι πάντα δύσκολο. Κάθε φορά, θυμώνω που είμαι υποχρεωμένη να κάνω κάτι το οποίο δεν θα έπρεπε να είναι δική μου δουλειά. Κάθε φορά όμως είμαι υπερήφανη για τον εαυτό μου, που κατάφερα να πω πράγματα που κάποτε δεν μπορούσα και που μερικές φορές απλώς δεν θέλω πω.

Σε αυτό το «πηγαδάκι» μετά τη συνέλευση κάναμε υπερεντατικό μάθημα πάνω στα προνόμια των λευκών, το δομικό ρατσισμό και την καταπίεση. Κάναμε ένα μάθημα ιστορίας σχετικά με τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας, την αποικιοκρατία και τη σκλαβιά. Ήταν αληθινό. Ήταν δύσκολο. Με πόνεσε. Αλλά οι άνθρωποι ακούγαν. Καθισμένοι σε μια γωνιά του δρόμου στο Φάινάνσιαλ Ντίστρικτ στις 11:30 το βράδυ, συζητούσα με είκοσι άντρες, ως επί τω πλείστον λευκούς, και ένιωθα ότι άξιζε τον κόπο. Το γεγονός ότι τους μιλούσα για τον τρόπο με τον οποίο οι έγχρωμες γυναίκες, όπως εγώ, βιώνουμε τον κόσμο — τις σχέσεις εξουσίας, τις ανισότητες και την καταπίεση που εξουσιάζει τον κόσμο — έμοιαζε με μικρή νίκη.

Μία νίκη όχι μόνο ατομική, για μένα ή για όσους αισθάνονται όπως εγώ, αλλά μία νίκη του κινήματος. Επιστρέφοντας στο σπίτι τη νύχτα εκείνη με το ποδήλατό μου από τη Γέφυρα του Μπρούκλιν, ο κόσμος έμοιαζε κατά κάποιον τρόπο να είναι δικός μου. Έμοιαζε σαν να είναι ο κόσμος, όπως θα μπορούσε να είναι για όλους μας.

THE MANISSA MCCLEAVE
MAHARAWAL

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: BETH WHITNEY

Θεσμίζοντας το ακατόρθωτο

Στις 2 Αυγούστου, στην πρώτη συνάντηση αυτού που θα γινόταν το Occupy Wall Street, περίπου μια ντουζίνα άνθρωποι καθίσαμε σε έναν κύκλο στο Μπόουλινγκ Γκριν. Η αυτοδιορισμένη «επιτροπή εργασίας» για ένα κοινωνικό κίνημα που απλώς ελπίζαμε ότι μια μέρα θα υπάρξει, κατέληξε κατόπιν σκέψης σε μια σημαντική απόφαση. Το όνειρό μας ήταν να δημιουργήσουμε μια Γενική Συνέλευση της Νέας Υόρκης: το μοντέλο για δημοκρατικές συνελεύσεις, που ελπίζαμε να δούμε να ξεπηδούν σ' ολόκληρη την Αμερική. Αλλά πώς θα λειτουργούσαν στην πράξη αυτές οι συνελεύσεις;

Οι αναρχικοί, στη μάζωξη αυτή, διατύπωσαν μια πρόταση που φαινόταν, εκείνη τη στιγμή, τρελά φιλόδοξη. Να αφήσουμε τις συνελεύσεις να λειτουργήσουν ακριβώς όπως αυτή η επιτροπή: με συναίνεση.

Ήταν, αν μη τι άλλο, ένα μεγάλο ρίσκο, γιατί, όσο τουλάχιστον γνωρίζουμε, κανένας δεν είχε καταφέρει κάτι τέτοιο στο παρελθόν. Η λήψη αποφάσεων διά της συναίνεσης είχε εφαρμοστεί με επιτυχία σε ολιγομελή συμβούλια —ομάδες ακτιβιστών, οργανωμένες σε θεματικές ομάδες, που η καθεμιά εκπροσωπούσαν από έναν ομιλητή—, αλλά ποτέ σε μαζικές συνελεύσεις σαν αυτή που προσδοκούσαμε στη Νέα

Υόρκη. Ακόμα και οι Γενικές Συνελεύσεις στην Ελλάδα και την Ισπανία δεν το είχαν επιχειρήσει. Ωστόσο, η συναίνεση ήταν η προσέγγιση που συμφωνούσε περισσότερο με τις αρχές μας. Έτσι επιχειρήσαμε το άλμα.

Τρεις μήνες αργότερα, εκατοντάδες συνελεύσεις, μεγάλες και μικρές, λειτουργούν τώρα με τη διαδικασία της συναίνεσης σε ολόκληρη την Αμερική. Οι αποφάσεις λαμβάνονται δημοκρατικά, χωρίς ψηφοφορία, με γενική συμφωνία. Σύμφωνα με τη συμβατική σοφία αυτό είναι αδύνατο, αλλά συμβαίνει — κατά τον ίδιο περίπου τρόπο που άλλα ανεξήγητα φαινόμενα όπως ο έρωτας, η επανάσταση ή η ζωή η ίδια (από τον σκοπιό, ας πούμε, της φυσικής των σωματιδίων) συμβαίνουν.

Η διαδικασία της άμεσης δημοκρατίας που υιοθετήθηκε από το Occupy Wall Street έχει βαθιές ρίζες στην ιστορία του αμερικανικού ριζοσπασισμού. Την είχαν εφαρμόσει ευρέως το κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα και οι Φοιτητές για μια Δημοκρατική Κοινωνία. Αλλά η σημερινή της μορφή έχει αναπτυχθεί μέσα από κινήματα όπως ο φεμινισμός, πνευματικές παραδόσεις (τόσο των Κουακέρων όσο και των Ιθαγενών Αμερικανών) αλλά και μέσα από τον ίδιο τον αναρχισμό. Ο λόγος για τον οποίο ο αναρχισμός έχει τόσο σθε-

ναρά ενστερνιστεί και ταυτιστεί με την άμεση, βασισμένη στη συναίνεση δημοκρατία, είναι γιατί αυτή ενσαρκώνει την πιο θεμελιώδη αρχή του: όπως οι άνθρωποι, όταν τους συμπεριφέρεσαι σαν να είναι παιδιά, ενεργούν σαν παιδιά, ο τρόπος να ενθαρρύνεις τους ανθρώπους να δράσουν σαν ώριμοι και υπεύθυνοι ενήλικες είναι να τους αντιμετωπίζεις σαν τέτοιους.

Η συναίνεση δεν είναι ένα σύστημα ομοφωνίας — ένα «μπλοκάρισμα» δεν είναι μια αρνητική ψήφος, αλλά ένα βέτο. Σκεφτείτε το σαν ένα Ανώτατο Δικαστήριο που παρεμβαίνει δηλώνοντας ότι μια πρόταση παραβαίνει θεμελιώδεις ηθικές αρχές — μόνο που σε αυτή την περίπτωση η τήννός του δικαστής ανήκει στον καθένα που έχει κουράγιο να τη φορέσει. Το ότι οι συμμετέχοντες γνωρίζουν ότι μπορούν, στη στιγμή, να σταματήσουν εντελώς μια διαβούλευση, αν το θεωρήσουν ζήτημα αρχής, δεν σημαίνει μόνο ότι σπάνια το κάνουν. Σημαίνει επίσης ότι ο συμβιβασμός σε ήσσονος σημασίας σημεία γίνεται ευκολότερα — η πορεία προς μια δημιουργική σύνθεση είναι πραγματικά η ουσία της όλης υπόθεσης. Στο τέλος, έχει μικρότερη σημασία το πώς καταλήγουμε σε μια τελική απόφαση — με ένα κάλεσμα για «μπλοκάρισμα» ή με μια πλειοψηφία διά της ανατάσεως των

χεριών— δεδομένου ότι ο καθένας μπορούσε να παίξει ένα ρόλο στο σχηματισμό και επανασχηματισμό της.

Τώρα με μην μπορέσουμε ποτέ να αποδείξουμε, μέσω της λογικής, ότι η άμεση δημοκρατία, η ελευθερία και μια κοινωνία που βασίζεται σε αρχές όπως η ανθρώπινη αλληλεγγύη είναι εφικτές. Μπορούμε μόνο να το δείξουμε μέσω της δράσης (μας). Σε πάρκα και πλατείες, σε ολόκληρη την Αμερική, οι άνθρωποι έχουν αρχίσει να γίνονται μάρτυρες μιας τέτοιας διαδικασίας, καθώς έχουν αρχίσει να συμμετέχουν. Οι Αμερικανοί μεγαλώνουμε μαθαίνοντας ότι η ελευθερία και η δημοκρατία είναι οι απόλυτες αξίες μας, ότι η αγάπη μας για την ελευθερία και τη δημοκρατία είναι το στοιχείο που μας καθορίζει ως λαό —ακόμα και αν, υπορρήτως αλλά διαρκώς— διδασκόμαστε ότι γνήσια ελευθερία και δημοκρατία δεν μπορεί ποτέ να υπάρξει σ' αλήθεια.

Την στιγμή που θα συνειδητοποιήσουμε την απάτη αυτής της διδαχής θ' αρχίσουμε να ρωτάμε: Πόσα ακόμη «ακατόρθωτα» πράγματα μπορεί να καταφέρουμε; Και είναι εκεί, είναι εδώ, που αρχίζουμε να θεσπίζουμε το ακατόρθωτο.

TOY DAVID GRABER

τοίπη, Δώρα Κορματά, Ανδρέας Λυμπεράτος, Παύλος Καζακόπουλος, Μαρία Καλυβιώτη, Αλίκη Κοσσυφολόγου, Ιχάμπ Σαμπάνα, Μαίρη Σμιτάκη. Συντονισμός: Δάφνη Λάπη, Στρατής Μπουρνάζος, Δημοσθένης Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος.

8 πράγματα που μπορείς να κάνεις αμέσως

1 ΠΑΡΕ ΜΕΡΟΣ ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

- Καθημερινά 7-9 μ.μ. στις οδούς Μπρόντγουεϊ και Λίμπερτι, Νέα Υόρκη (Λίμπερτι Σκουέρ).
- Κατάληψη σημαίνει συμμετοχή. Είστε όλοι και όλες ευπρόσδεκτοι!

2 ΠΙΝΕ ΜΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΟΜΑΔΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

- Επισκεψου το: nycga.net, ένας ιστότοπος κοινωνικής δικτύωσης για την κοινωνική αλλαγή.
- Πάρε μέρος στις συζητήσεις και στη δουλειά που γίνεται στη Λίμπερτι Σκουέρ.
- Δημιούργησε λογαριασμό για να συμμετέχεις διαδικτυακά στις ομάδες εργασίας.
- Συνδέσου και έλα μαζί μας στο πάρκο.

3 ΚΑΝΕ ΚΑΤΑΛΗΨΗ!

- Φέρε φαγητό, κουβέρτες, στρώματα, αδιάβροχα, εργαλεία και τους φίλους σου.

4 ΑΝΑΜΕΤΑΔΩΣΕ ΤΑ ΝΕΑ

- Twitter: [#occupywallstreet](https://twitter.com/occupywallstreet) [#occupytogether](https://twitter.com/occupytogether) [#ows](https://twitter.com/ows)
- Facebook: [OccupyWallStreet](https://www.facebook.com/occupywallstreet)
- Κατέβασε, τύπωσε, κόλλησε και μοίρασε φυλλάδια: nycga.net/resources

5 ΚΑΝΕ ΔΩΡΕΕΣ

- Επισκεψου το: nycga.net/donate
- Οι δωρεές στη Γενική Συνέλευση της Νέας Υόρκης εκπίπτουν από τον φόρο.
- Μπορείς να στείλεις επιταγή ή χρήματα στη διεύθυνση: Alliance for Global Justice, 1247 "E" Street, SE Washington, DC 20003. Παρακαλούμε να αναγράφεται «Occupy Wall Street» στο συνοδευτικό σημείωμα. Ή τηλεφώνησε στο 202-544-9355 για να κάνεις τηλεφωνική δωρεά.
- Στο twitter: [#needsoftheoccupiers](https://twitter.com/needsoftheoccupiers)
- Εάν βρίσκεσαι στην περιοχή, πέραν και άφρασε μας έτοιμο φαγητό, μη ευπαθή τρόφιμα (για χορτοφάγους και χωρίς γλουτένη, για να μπορούν να τα φάνε όλοι), αθλητικές μπλούζες, φόρμες, κάλτσες.
- Μπορείς να μας στείλεις δέματα στη διεύθυνση: UPS Store, 118A Fulton St. #205 New York, NY 10038

6 ΕΝΗΜΕΡΩΣΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ

- nycga.net
- occupywallst.org
- livestream.com/occupynyc
- livestream.com/globalrevolution
- takethesquare.net
- occupytogether.org
- wearthe99percent.tumblr.com
- scoop.it/occupy-together
- Στο Twitter: [@occupywallstnyc](https://twitter.com/occupywallstnyc), [@nycsep17](https://twitter.com/nycsep17), [@occupywallst](https://twitter.com/occupywallst)

7 ΠΑΡΕ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ

- Προκάλεσε συζητήσεις για την κατάληψη στη γειτονιά σου.
- Στείλε επιστολές και emails, τηλεφώνησε στους φίλους και στην οικογένειά σου.
- Μοιράσου τις σκέψεις και τις φωτογραφίες σου σε ιστότοπους κοινωνικής δικτύωσης
- Αξιοποίησε τις επαγγελματικές σου δεξιότητες! Είτε καθαρίζεις σπίτια, κάνεις δουλειά γραφείου, διδάσκει, δουλεύεις σε κουζίνα, παίζεις κάποιο όργανο, μιλάς μια δεύτερη γλώσσα, φτιάχνεις βίντεο, βγάζεις βόλτα σκύλους, είτε κάνεις οτιδήποτε άλλο... οι ικανότητές σου είναι απαραίτητες στη Λίμπερτι Σκουέρ!

8 ΜΟΡΦΩΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

Η Occupied Wall Street Journal μπόρεσε να εκδοθεί χάρη στην εθελοντική εργασία δεκάδων λαμπρών και ταλαντούχων ανθρώπων. Την αναγκαία αρχική βάση για την έκδοση της εφημερίδας αποτέλεσαν οι πάνω από 1.600 δωρεές που συγκεντρώθηκαν μέσω του εράνου kickstarter.com. Η Occupied WSJ δεν αντιπροσωπεύει (και δεν θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει) κανέναν εκτός από όσους συμμετέχουν σ' αυτήν. Οι απόψεις των συγγραφέων εκφράζουν τους ίδιους. Αναζητούμε, και θα συνεχίσουμε να αναζητούμε, ανθρώπους θα ήθελαν να βοηθήσουν.

Μπορείτε ελεύθερα να στείλετε τα κείμενά σας — τα περιμένουμε! Γράψτε μας ένα σχόλιο, κάντε μας μια ερώτηση ή στείλτε το άρθρο σας στο occupymedia@gmail.com
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ: Jed Brandt, Priscilla Grim Michael Levitin, Jennifer Sacks, Ryan Wood
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: Jed Brandt, Anna Gold, Zak Gren, Nona Hildebrand, Elisabeth Knafo

Την ελληνική έκδοση του φύλλου 3 του *Occupied Wall Street Journal* επιμελήθηκαν οι συντακτικές ομάδες των «Ενθεμάτων» και του RedNotebook. Γραφιστικά το επιμελήθηκε, ακολουθώντας πιστά το πρωτότυπο, ο Παναγιώτης Παπίδας. Τα κείμενα μετάφρασαν οι: Ιωάννα Βόγλη, Ρένια Γιορδαμπλή, Ζωή Κα-